

Naša Mimica.

Spisal Ivo Danič.

Saj ne veste, kako ljubeznivo dete je bila naša Mimica. Ako ste se ozrli v tiste kakor spominčice modre oči, v drobno, rožnato nadahnjeno ličeece, na tisti rdeči ustni, na katerih se je zibal vedno sladak smehljaj, in na tiste zlate laske, ki so obkrožali ta nedolžni obrazek — se vam je zadelo, da gledate pred seboj angelčka.

Ko sem prišel domov o velikih počitnicah, je bila Mimica vedno pri meni. Zjutraj sva bila na vrtu; jaz sem sedel in čital, Mimica pa je skakala okolo mene, lovila metuljčke in mi jih nosila kazat. Ali umorila ni nikdar nobenega; sama si ga je najprej ogledala, potem ga je pokazala meni in končno ga je nesla na najlepšo rožo, odkoder je zopet veselo odletel v zlato svobodo. Ona pa je klicala za njim: »Adijo, adijo!«

Po kosilu sem navadno sedel pri klavirju in si igral kaj v lastno zabavo. Nekaj časa me je pustila Mimica samega, ali kmalu je bila zopet pri meni. Oklenila se je moje desnice in sladko se smehljaje je uprla v me svoje ljubeznive oči ter me nedolžno povprašala: »Ivo, zakaj pa vedno igraš? — V nedeljo igraš, v ponedeljek igraš — vsak dan igraš! Čaki, čaki, zatožila te bom mami!« — In zapretila mi je z drobnim prstkom, ljubko namršila obrvi in dejala dalje: »In mama bo huda, pa Ivo ne bo smel več igrati na klavir! Ojál! Zdaj te grem zatožit takoj!« — In hotela je oditi; jaz pa sem jo prijel ter jo posadil na stol poleg sebe: »Tukaj ostani, in zapela bova ono pesemco o snegu!« Spremljal sem jo na klavirju, ko je pela s tankim, nekoliko tresočim se glaskom:

»Snežec beli
vse pobeli,
vse doline
in goré . . .«

Kako dražestna je bila takrat Mimica, tega vam ne morem popisati. Tisto veliko, kakor potočnica modro oko je zrlo tja nekam v daljavo, v drobna ličeca pa ji je stopila lahna rdečica. In prišla je k nama mama in atej; atej ji je dal denar za sladkorček, mama pa jo je polna materinske ljubezni vroče poljubila. Potem pa je pela zopet od začetka, in jaz sem jo spremljal:

»Snežec beli
vse pobeli,
vse doline
in goré . . .«

Atej in mama pa sta polna ljubezni in sreče zrla v njeno nedolžno oko . . .

Na večer sva bila zopet skupaj. Sedela sva oba na leseni klopi na hodniku. Pravila mi je navadno, kaj se je naučila danes in kako se je po učenju lepo igrala. Ko pa se je nebo napolnilo z zvezdami — takrat se je pritisnila Mimica k meni in me poprosila: »Ivo, povej mi ono povest o siroticil« — In pričel sem ji praviti o vasici, ki stoji tam daleč, daleč za sinjimi gorami, in o ljubi mamicí in njeni hčerki, s katero sta živeli v tej vasi. In ko sem ji govoril, kako je umrla mama in pustila svojo hčerko samo na svetu, in kako so nekega dne sirotico samo našli mrtvo na grobu svoje mamice — sem opazil, da sta ji bili očesci vlažni. In ko sem končal,

je sedela nekaj časa tiho poleg mene, potem pa me je vprašala: »Ali bo tudi moja mamica umrla?« — In v tistem hipu ji nisem vedel kaj odgovoriti. Ali takrat je prišla mama in jo odnesla spat, mene pa je rešila odgovora. Poljubil sem Mimici čelce, ona pa mi je podala drobno roko in mi želela lahko noč. In mamica je odnesla Mimico in je svetila spotoma, da sta videli iti spat Mimica in njena punčka.

To se je ponavljalo dan na dan; le redke so bile izjeme. Ko pa sem odhajal zopet v šolo, me je pospremila z ostalimi tudi Mimica. In ko sem sedel že v vozu, in se je vlak jel pomikati dalje, mi je migala v slovo z ročico in klicala z ljubeznivim, drhtečim glaskom: »Adijo, adijo!